

Text k devátému setkání

Vztah k ostatnímu stvoření

(z knihy Malý mnich a jeho začátky od Harryho Farra)

Začněme dnes náš text chvalozpěvem tří mládenců v ohnivé peci, z knihy proroka Daniela. Přidejme se spolu s nimi a se vším stvořením ke chvále Stvořitele.

Všechna díla Páně, velebte Pána,
chvalte a oslavujte ho navěky.

Nebesa, velebte Pána,
andělé Páně, velebte Pána.

Všechny vody nad nebem, velebte Pána,
všechny mocnosti Páně, velebte Pána.

Slunce a měsíce, velebte Pána,
nebeské hvězdy, velebte Pána.

Všechny deště a roso, velebte Pána,
všechny větry, velebte Pána.

Ohni a žáre, velebte Pána,
studeno a teplo, velebte Pána.

Roso a jíní, velebte Pána,
zimo a chlade, velebte Pána.

Ledy a sněhy, velebte Pána,
noci a dni, velebte Pána.

Světlo a temno, velebte Pána,
blesky a mraky, velebte Pána.

Země, veleb Pána,
chval a oslavuj ho navěky.

Hory a vrchy, velebte Pána,
vše, co na zemi roste, veleb Pána.

Prameny, velebte Pána,
moře a řeky, velebte Pána.

Velké a malé ryby, které plují ve vodě, velebte
Pána,

všichni nebeští ptáci, velebte Pána.

Všechna zvířata divoká i krotká, velebte Pána,
lidé, velebte Pána.

Izraeli, veleb Pána,
chval a oslavuj ho navěky.

Kněží Páně, velebte Pána,
služebníci Páně, velebte Pána.

Duchové a duše spravedlivých, velebte Pána,
svatí a pokorní srdcem, velebte Pána.

Ananiáši, Azariáši, Misaeli, velebte Pána,
chvalte a oslavujte ho navěky.

Velebme Otce i Syna i Ducha svatého,
chvalme a oslavujme ho navěky.

(Dan 3, 57-88)

VI. Domovem je celý vesmír (Malý mnich a jeho začátky – sedmý dar)

Mnoha zvláštními Božími řízeními se srdce a život malého mnicha prohlubovaly a rozšiřovaly do pozoruhodných rozměrů. Rajský Hrnčír shledal svou hliněnou nádobu dost silnou na to, aby unesla jeho pravdu. Lidé v údolí si povšimli, že se něco děje.

Začali si mezi sebou o malém mnichovi povídat s rostoucím obdivem. Povídačky o něm si sdělovali přes zahradní ploty i na tržišti. Šeptem a nenápadně říkali:

„Je prostý jako neotesaný kmen.“

„Je to člověk, který studuje oblaka. Píše si o nich do deníku a každý mrak zná jménem.“

„Je naprosto obyčejný jako hliněná nádoba.“

„Zdá se, že žije ze skryté many, nebeského pokrmu.“

„Šeptá si do ucha se samotným Bohem.“

„Vdechuje vítr a pije rosu.“

„Nebojí se žádné práce.“

„Je z dobrého těsta.“

Rostoucí popularity malého mnicha si všiml také opat a toto zjištění v něm vyvolalo určité obavy. Obliba malého mnicha neunikla ani očím Gordona Kreega, náboženského horlivce, který ve městě vedl svou školu. Závídel malému mnichovi jeho nevinnost a prostotu.

Jednoho dne na začátku adventu služebník Jonatan, opat, mnichům oznámil: „Půjdeme dnes do lesa a vykonáme tam duchovní obnovu.“

„Proč?“ zeptal se jeden z mnichů.

„Protože les je místo, kde si hrají andělé,“ dostalo se mu od opata odpovědi. „Mimoto jsme přesvědčeni, že tam naleznete Boží lásku.“

„Tomu nerozumím,“ poznamenal jiný mnich.

„Většina lidí si totiž myslí, že může ostatní Boží stvoření, hmotný svět rostlin a zvířat, hor a luk, brát nebo zase odhazovat podle libosti,“ pokračoval služebník Jonatan.

„Toto Boží stvoření ale není jen prostředím pro život lidstva. Je nám bratrem a sestrou. Dokud se nespojíte s veškerým Božím tvorstvem, nemůžete poznat celou Boží lásku tak, jak ji máte znát. Apoštol Jan zaslechl v knize Zjevení tento příkaz: „Neškodte zemi, ani moři, ani stromům,“ Malý mnich si ta slova zapsal. Jeho deníku neutekla žádná hluboká pravda.

Opat pak rozptýlil mnichy po lese, jako když vítr roznáší semena. „Každý z vás stráví o samotě dva dny. Nacházejte Boží lásku za každým keřem. Pozorujte jeho milost v mraveništi. Hleďte jeho ruku na obloze, jeho stopy v lesním porostu. Otisky jeho prstů se nacházejí na květinách. Prohledejte každý háj, každou úžlabinu a naleznete tam Boha. Naslouchejte tomu, co vám o Boží laskavosti a věrnosti šeptá les. Bůh miluje každou část svého stvoření stejně.“

Mniši osaměli s Osamělým.

V době, kdy nohy malého mnicha přeběhly přes kameny vyčnívající z bystřiny, už padal soumrak. Když byl na druhém břehu, natáhl ruku po nedalekém keři a čerstvou večerní rosou z jeho listů si omyl obličej. Jak záhadná je rosa, pomyslel si. Padá jemně z nebe a zjevuje se tiše a znenáhla jako vítr.

Vzal modlitební knihu a přečetl z ní nahlas, aby to celé stvoření slyšelo, večerní modlitbu: „Má modlitba ať je před tebou jako kadidlo, mé zvednuté dlaně jako večerní oběť.“

Pak našel jeskyni a vešel do ní, aby se tu ubytoval na noc. Ještě předtím, než se stačil připravit ke spánku, si ale v tmavém koutě povšiml dvou očí. Zahleděl se do temnoty, a z té se po chvíli vylouppl obrys lišky. Na tuto jeskyni už si činil nárok někdo jiný.

Liška se vynořila ze tmy a posadila se, aby si malého mnicha prohlédla. Také on na ni hleděl. Přimhouřil trochu oči, aby se na ni lépe soustředil a možná i proto, aby pochopil její místo ve vesmíru. Seděl bez hnutí. I liška dlouho vyčkávala a opatrně nasávala vzduch. Pak ale zvedla ze země větvičku a rozmarně s ní pohupovala mezi čelistmi.

Malý mnich v hravé náladě pohodil hlavou, jako by i on měl v zubech větev. Liška se k němu přiblížila a znovu ho poškádlila houpáním větve. Nakonec se ocitli těsně vedle sebe a dotýkali se nosy.

Malý mnich se naklonil a vzal do zubů druhý konec větvičky, kterou liška svírala v čelistech. V jeden úchvatný okamžik propojení tak spolu člověk a liška hráli přetahovanou s větví. Liška se poté pustila a pomalu z jeskyně odešla. Ještě hodnou chvíli nato seděl malý mnich s větví v zubech a uvažoval, co při náhodném setkání s liškou právě zažil.

Pak vyšel z jeskyně. Noc byla temná a vlhká. Vydal se až k bystřině a vzal z ní jeden větší kámen. Na polích nedaleko břehu si pak ve vysoké trávě udusal místo na spaní. Podobně jako všichni nespoutaní proroci před ním si i on při spaní podkládal pod hlavu kámen. Přes břehy potoka se vylila mlha a postupovala dál, až zalila celé údolí.

Později v noci se malý mnich probudil při houkání sovy. Vydal se zpět k jeskyni, aby zbytek noci strávil tam. Lehnul si hned u vchodu a vzpomínal na rozhovor, který se odehrál toho dne u snídane.

„Jak poznáme, že jsme dosáhli neustálé modlitby?“ zeptal se jeden z bratří.

Novicmistr, bratr Štěpán, který tuto otázku zaslechl, odpověděl: „Teofan Zatvornik říká, že až se neustálá modlitba stane trvalou součástí našeho každodenního života, začne v nás bublat malý pramen.“

Mám já v sobě takový pramen? Přemítal malý mnich a pak zašeptal: „Bože, dej mi nejen bublající pramen, ale celou bouřlivou řeku, která se vylévá z břehů.“

Postával při ústí ztemnělé jeskyně a hlavou se mu honil verš z Písně písní: „Až se ochladí den a prodlouží stíny, půjdu k myrhové hoře, k pahorku kadidla.“

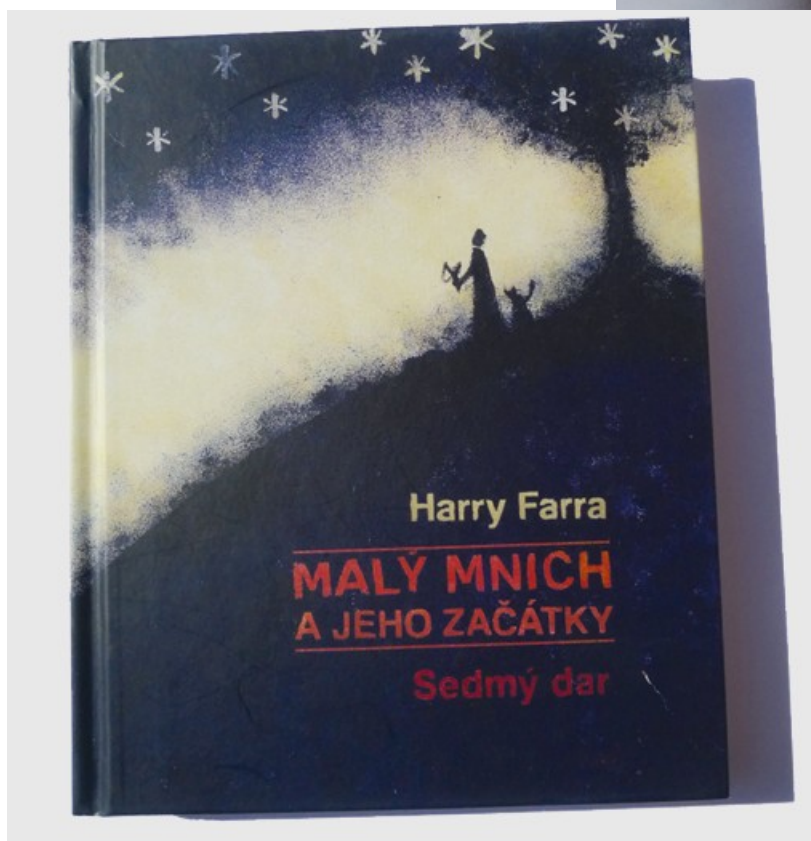
Tiše stál ve stínu vysokého skaliska. Mlha se zvedla a jednu za druhou předvedla hvězdy, vyzařující tiché světlo.

Malý mnich vyndal svůj deník a zaznamenal si polohu každé z nich, jak se mu jedna po druhé ukazovaly. Byl otevřen celému Božímu stvoření, a proto studoval také hvězdy. Znal je všechny jménem a ony znaly jeho. Potom se opřel o skálu, povzdychl si a vyznával se Otci všech hvězd.

Někdy se hvězdy zdají být vzdálené a izolované, jakoby ani nevěděly, že existuje nějaká Země, pomyslel si malý mnich. Jindy, jako třeba dnes, nám připadají tak blízko, až se zdá, že by stačilo vztáhnout ruku a přerovnat je jako pomeranče na černomodrém ubrusu.

Vesmír nám rozdává své dary stejně štědře jako Bůh, který hvězdami posel celou Mléčnou dráhu, napadlo malého mnicha. Tento svět je dobrý, uzavřel své úvahy.

Pak zašel hlouběji do jeskyně a schoulil se na kamenném výstupku. Dlouhý den se z jeho těla pomalu odkulil a spánek se dostavil rychle, ne ale dřív, než stihl říct svou poslední modlitbu: „Bože, dej, ať jsem přítelem nebe i země.“

ÚKOL K TEXTU:

Viditelný svět je jako mapa,

která zobrazuje nebe -

- věčný příbytek živého Boha.

(Jan Pavel II.)

Člověk se učí vidět Stvořitele tím, že rozjímá krásu jeho stvoření. Rozum může poznat Boha prostřednictvím přírody - Boha osobního, nekonečně dobrého, moudrého, mocného a věčného, Boha, který svět přesahuje a současně je ve svém stvoření nejintimněji přítomen... Ježíš nás naučil vidět ruku Otce v kráse polních květů, nebeském ptactvu, hvězdné noci, poli připraveném ke žni, ve tvářích dětí a v potřebách druhého. Pokud pozorujeme vesmír se srdcem čistým, uvidíme také Boží tvář (viz Mt 5,8), protože zjevuje tajemství prozřetelné lásky Otcovy. Nemůžeme ale mísit Stvořitele s jeho stvořením. (Podle Jana Pavla II.)

Pojďme si udělat malé cvičení po zbytek času, který zbývá, od rozbalení tohoto úkolu do příštího setkání. V ideálním případě máme teď pondělí nebo úterý :-). A pokud ne, i kdyby to bylo jenom na půl dne nebo hodinu, pořád to má smysl – alespoň na tu chvíli.

Vnímejme Boží ruku v jeho stvoření, zkusme se zpomalit a dívat se kolem sebe – na východ Slunce, na hvězdy, na padající listy ze stromů, na ptáky, kteří hledají v ještě nezmrzlé zemi potravu, na usínající přírodu, která se na jaře zase bude probouzet – v tom všem můžeme vidět otisk Boží lásky. Žijme po zbytek týdne v přítomnosti, buďme opravdu tam kde jsme – nejen fyzickým tělem, ale i duchem a myšlenkami - a vnímejme věci kolem sebe. A chvalme Boha, chvalme Ho, za všechny tyto zázraky, za věci, které nám už připadají tak samozřejmé, že jsme si jich přestali i všimnout, natož za ně děkovat a hledět na ně s údivem.